

սիւ օտարականին հետ՝ բայց միայն պետական թուրք ըզուաւ, որչափ կրնայ: Բայց երկրորդ՝ այս թուրքերէնը տարօրինակ է, որուն ի հարկէ մտադիր չեն կրնար ըլլալ եւրոպացի ուղեւորք: Նախ հոս ի Կիսիլիմ ու Թորթում, ամէն տեղ՝ ուր նաեւ իրօք թրքախօս եղած են, արդի թուրքերէնը խառնուրդ մըն է հայերէնի հետ, ա՛յնպէս ի ճողուած հայերէն բառերով՝ ամէն կարգի: Կը բաւեն քանի մը բառեր իբր օրինակ. գոթի ու աթիլի (ցորեն), լաղո֊ո (եզիպտացորեն), հէրի, կեամ (= կամ), փարախ, փո֊ոչ եւն. — Բանջար, լամիչ, պարիլ եւն. — Կարեփ (կերակուր մը), շոբլան, հոնապո֊ո, փոխնո, լեբլեալ եւն. — Կապան (կիլ ճ), կա֊ո (տանեաց ծածկի փայտեր, գերմ: Schindel), լալման (ձեռնոց, թաթ ապան), պոլոլ (երկնկեկ) եւն. — Խնա֊ի, փո֊ի եւն եւն: Խոտրջոց եւ Տայոց աշխարհի բարբառին երախտալից հաւաքիչը, որ զոհ գնաց 1915ի թուրք բարբարոսութեան (Հ. Մատթէոս Վ. Հաճեան,) տարիներով աշխատած (անտիպ) հաւաքմամբ, կրնար ճշիւ թրքախօս եղած արուեստաւորաց բերնէն քաղել տնաշինութեան եւն վերաբերեալ հայ բառերը: Տող՛րուս զրոզն երբ յաճախ մտա-